

EL

MÚSICA ■

Antònia Font reapareixerà al Primavera Sound de 2022, vint anys després d'“Alegria”

TECNOLOGIA ■

La capacitat de lectura és un 10% més lenta en una pantalla que sobre el paper

ECONOMIA ■

Europa incrementa la previsió de creixement del PIB a l'Estat espanyol

MAGAZÍN

Divendres, 21 de maig de 2021

**MARINA
GARCÉS**

“Només la mort ho sap tot”

ENTREVISTA

MARINA GARCÉS

“Educar és aprendre junts a viure i aprendre a viure junts”

“L’educació té a veure amb el fet de convidaure. I aquest aprenentatge no es redueix a la instrucció, a saber fer coses i saber-les fer molt bé”, diu la filòsofa Marina Garcés, el darrer llibre de la qual es titula ‘Escola d’aprenents’ (Galàxia Gutenberg, 2020).

**Text: Cristina Allué
Fotografia: AMIC**

La professora universitària comença el seu assaig, precisament, preguntant-se què serà dels seus alumnes de Filosofia, després de la pandèmia: tindrà sentit educar quan tot torni a la normalitat?

“La sensació més inquietant del nostre temps és que no aprenem”, escriu en un moment del llibre. Per què no aprenem?

No només a causa de la pandèmia, sinó de moltes altres crisis que ja són part estructural del nostre present, tenim la sensació, com a societat i com a humanitat, que no hem après res del que realment és important. Sabem moltes coses, tenim molts coneixements, ciències, tecnologies, i disposició, però potser allò que faria que alguna cosa important de la vida canviés no ha canviat gens, com si no haguéssim après de crisis i conflictes anteriors. Sempre estem tornant a començar des del punt més baix.

Amb la pandèmia, aquesta sensació es fa més evident encara. En el moment àlgid del confinament, semblava que, de cop, ens miràvem la vida pròpia amb cert estranyament i n’apreníem alguna cosa, però de cop i volta se’ns oblida el que hem après.

La pandèmia va crear, primer, aquesta sensació d’interrupció sobtada de la vida, que, d’entrada, crea una reacció d’emergència, de por, de rapidesa, però també una claredat de visió de què estava feta aquesta vida que s’ha interromput. I estava feta de moltes violències, de moltes desigualtats, de moltes distàncies, que ja hi eren, tot i que ara les vivim d’una manera més crua; i també de tot un règim de productivitat, d’exploatació i d’abús sobre la vida i sobre el planeta. Aquesta visió va crear certa il·lusió que tot canviaria i sortiríem renovats, amb uns horitzons i

una capacitat de decisió més clars sobre com no tornar a aquella normalitat que ens havia portat fins aquí. Penso que una de les coses més dures de la pandèmia és que, a mesura que ha anat passant aquest any tan llarg, hem anat veient que aquest moment revelador no només no portava enlloc, sinó que la pandèmia ha seguit fent funcionar totes aquelles dinàmiques i mecanismes que senzillament fan que el món segueixi sent com era.

En un moment del llibre cita l’escriptora Charlotte Delbo, que diu: “De què serveix saber quan ja no sabem viure?”. Amb aquesta crisi que ens ve a sobre, també hi ha aquesta sensació que no hem après a viure?

Sí. La cita es refereix a una escena molt forta que explica en un dels seus llibres, *Cap de nosaltres tornarà* (Club Editor, 2020), amb testimonis de dones que surten dels camps de concentració nazis i es reincorporen a la normalitat. I s’hi pot fer un símil, amb totes les distàncies, evidentment, entre una vida confinada i capturada, abocada a la violència i a la mort, i el retorn a la normalitat després de la pandèmia. Una d’aquestes dones s’està recuperant en una habitació, acoïllida, en una situació de cert confort, i li deixen uns llibres a la tauleta de nit, i ella reflexiona sobre per què no els pot llegir, que seria allò que més desitjaria. Els llibres, diu, ja no li diuen res. Quan has viscut una experiència que et demostra que no sabem convidaure en un sentit radical, que no sabem explicar-nos per què ens destruïm i per què som capaços de viure destruint-nos, de què serveix llegir? És llavors quan podem arribar a fer una impugnació de la cultura, de la poesia, de tot allò que hem construït, perquè, al capdavall, ho estem usant per tapar una vida on no sabem canviar el més bàsic i fonamental, i on ens seguim destruint. D’alguna manera, estem en una situació similar a la que explica

Delbo, no perquè el que estiguem vivint ara sigui com un camp de concentració, sinó perquè aquesta destrucció de la vida i dels uns pels altres també té, avui, tots aquests rostres de crisi ambiental, social, pandèmica...

Fa la sensació, a més, que se'ns instrueix per seguir les normes, per no plantejar mai cap crítica al sistema i, en canvi, no se'ns educa en un sentit profund per combatre totes aquestes violències. En què es diferencia la instrucció de l'educació?

Hi ha una dimensió de l'aprenentatge que és bàsica i necessària per desenvolupar mecanismes fonamentals de la vida. Ens instruïm els uns als altres en moltes d'aquestes coses, i aprenem a menjar, a funcionar, a anar per la ciutat. Podem aprendre oficis i, fins i tot, professions i coneixements sofisticats, i això no vol dir que siguem persones educades. Penso que l'educació va més enllà, en el sentit que inclou una altra dimensió que té a veure amb el fet de conèixer. La idea que educar-se o educar és aprendre junts a viure i aprendre a viure junts. I aquest aprenentatge no es redueix a la instrucció, a saber fer coses i saber-les fer molt bé, sinó que és aquest aprenentatge en el qual no en sabem mai prou, que és com un ham, és a dir, aprendre d'aprendre amb els altres i, des d'aquí, ser capaços de transformar les nostres condicions de vida.

Vostè, que també és professora a la universitat, creu que els mestres, els educadors, tenen la impressió que els obliguen a instruir més que a educar?

En tots els àmbits de l'educació, i sobretot a mesura que anem pujant de nivell dins del sistema educatiu, es va perdent aquesta relació amb la convivència, amb el fet d'aprendre a viure junts, i es va reduint tota l'educació a la instrucció sofisticada de determinats coneixements, pràctiques i procediments. El més greu és que no només es redueix a una instrucció concreta, sinó que a més aquesta instrucció ens obliga a aprendre a procedir d'una determinada manera. És aquesta famosa discussió sobre si els continguts són importants o no. Hi ha tota una tendència pedagògica, i del mateix capitalisme cognitiu, que prioritza els procediments per sobre dels continguts, perquè, ens diuen, moure's en aquest món de canvi constant és adaptar-se a determinades maneres de funcionar i resoldre problemes, sempre nous, amb solucions també canviants. Aquest és l'objectiu d'avui, que té des del becari fins al *yuppie*. En totes les escales socials el que es premia és saber-se moure. Amb què et mou i amb qui et mou i què hi passa quan et mou no té importància. Això és el que s'aprèn avui, i això s'aprèn fent recerca, i en determinades professions, en el mercat laboral, a tot arreu... I qui no ho aprèn, fracassa, emmalalteix, és un obstacle per als altres, no és prou àgil, no és prou adaptatiu, no és prou mòbil.

S'ha sotmès, al mestre, amb aquest procedimentalisme merament instructiu?

Hi ha hagut una operació molt ideològica i intencionada d'obsolescència programada dels mestres, que es contraposen sovint a la tecnologia, com si no estiguessin prou adaptats al seu temps, com si no dominessin prou les eines, ni estiguessin a l'altura dels reptes i les innovacions del seu temps. Se'ls exigeix, d'aquesta forma tan perversa, que s'adaptin, que s'actualitzin, com si fóssim el sistema operatiu d'un ordinador. Però, és clar, evidentment, els oficis de l'ensenyament no funcionen amb aquesta lògica i, alhora, la pedagogia sempre ha estat una pràctica de renovació, de reinvençió, perquè cada cop arriben vides noves a una aula. Si algú sap relacionar-se, un cop i un altre, amb un temps i amb unes vides que no són les seves, sinó les que estan arribant, són els mestres, precisament. I relacionar-se amb els que estan arribant no és actualitzar el sistema operatiu, no és haver-se d'adaptar. Amb aquests arguments s'ha creat una sensació, a vegades molt patida íntimament, quasi com una destrucció de la mateixa persona i de l'ofici propi, de molts mestres que diuen "jo ja no sé ensenyar". Això és una gran derrota que s'ha infligit sobre tota una professió, a

"Si algú sap relacionar-se amb un temps i amb unes vides que no són les seves són els mestres"

la qual s'ha sotmès.

Diu que els mestres no són un sistema operatiu que s'actualitzi per respondre totes les preguntes i, de fet, a l'assaig *Nova il·lustració radical* (Anagrama, 2017) ja parlava del "solucionisme". Ara, de nou, contraposa aquesta obsessió per buscar solucions efectives per a tot amb aquest viure experimentant.

El solucionisme és un terme que ve de l'urbanisme i que, després, han manllevat alguns analistes de la tecnologia, com Evgeny Morozov, i ve a dir que la nostra és una cultura que es relaciona amb els problemes en la mesura que els pot solucionar de manera efectiva, immediata i resolutive. I cada cop som tots més així. Aprenem a relacionar-nos amb problemes en la mesura que en tenim una solució concreta, immediata, eficaç i resolutive, i si no els

abandonem. Però, és clar, en canvi, l'existència, la vida en comú, la vida col·lectiva i social, la vida íntima i la personal, és problemàtica *per se*. Perquè la vida és no només allò sobre el que podem oferir solucions, sinó les preguntes i les situacions que ens hem de fer o que hem d'experimentar. Hem de saber estar-nos-hi, en el fet problemàtic, no per recrear-s'hi sinó per fer dels procomuns les situacions en les quals podem intervenir, canviar i transformar les coses, o pensar-les d'una altra manera. Això, avui, es veu com un obstacle, una pèrdua de temps, i sobretot es viu amb por. Llavors, es conjura aquesta por amb solucions immediates, i qui no en té, de solucions, no es relaciona amb els problemes, i senzillament ens apaguem, ens empastillem o ens adormim, existencialment o políticament parlant, que és el que acaba passant.

Així, cal que ens atrevim a no voler saber-ho tot, a no voler resoldre-ho tot. Per què ens hem d'aver-gonyir de ser ignorants, si és justament en aquest procés que aprenem, oi?

La cara propositiva d'aquesta anàlisi contrasolucionista que proposo al llibre és precisament això: no es tracta de resoldre o conjurar els problemes amb solucions millors, sinó que, molt abans, el que tenim al davant és un desafiament, que és el d'atrevir-nos a saber i, també, a no saber. Aquesta por no es conjura amb experts, sinó amb la capacitat de viure en el no saber, i de fer-ne una condició per a l'exigència, per al coneixement. No significa recrear-se en la ignorància, no és dir "Som ignorants, i què?". Que no sapiguem resoldre o pensar què passarà amb el nostre futur immediat no ens pot fer més esclaus, sinó al revés, ens hem de reapropiar del no saber. Podem no saber-ho tot junts, i podem moure'ns en aquest no saber, i buscar maneres d'estar-s'hi perquè no ens esclavitzi o perquè no sigui quelcom que ens acabi dominant a través de la por.

És cert que el que avui domina la societat és aquesta incertesa on mai saps què et passarà, i que ens provoca tanta angoixa. Però podem aprendre a conèixer en la incertesa i fer-la una aliada?

Que vivim temps incerts seria com la declaració més òbvia del nostre temps. Però quan estem dient això estem apropant el sentit de la incertesa a la idea d'amenaça. En realitat, no diem que vivim en la incertesa. Tant de bo hi hagués una incertesa on la vida estigués oberta a la sorpresa, a allò que no

sabem i que pot ser una promesa o un motiu de desig! I no, no estem dient això: quan diem incertesa, diem amenaça, diem que vivim sota amenaça. Per això tenim ansietat o por i ens defensem, ens repleguem, ens immunitzem, ens protegim o emmalaltim... I jo crec que hem de poder desacoblar aquestes dues nocions. No volem saber-ho tot. Déu nos en guard d'una vida on ho sabéssim tot! Només la mort ho sap tot. La qüestió del nostre temps és com acollim aquest no saber sense que sigui sinònim d'amenaça, com obrir una incertesa que sigui realment promesa de canvi i no una ombra, una sospita. Per a aquestes preguntes penso que no hi ha respostes individuals, sinó, precisament, el treball en col·lectiu, posar en comú aquestes incerteses, per tal que deixin de ser amenaces i puguin ser promeses, exigències de canvi.

Però justament la manera com el poder construeix la seva autoritat és inoculant en la ciutadania aquesta por a no sortir-se mai de la instrucció reglamentària, a no fer-se preguntes plegats.

Tenim encara en l'imaginari cultural aquesta idea de l'autoritat del mestre, que és jeràrquica, vertical, que dona ordres i castiga. Evidentment, aquesta idea encara existeix, tot i que potser està devaluada o, almenys en el nostre entorn social, no és la que predomina. I, malgrat tot, sovint diem que els mestres han perdut autoritat, com també ho han fet les famílies. Quan afirmem això, no estem veient quines noves formes d'autoritat s'han instal·lat en el sistema. Són aquestes formes d'autoritat buides de rostre, que no funcionen des de la verticalitat, sinó des d'un continu, que és aquest cúmul procedimental de burocràcia, finançament, rendiment de comptes, austeritat com a amenaça davant la incertesa que no sabem si l'any que ve podrem seguir reproduint aquesta rutina nostra... les que, avui, amenacen constantment la vida de molta gent i, en particular, la de molts docents, però també de tants altres àmbits socials i col·lectius. Ningú ens mana, en el sentit antic de la paraula, i tampoc saps ben bé que obeeixes, perquè no sents que estiguis obeïnt, sinó funcionant dins d'un sistema que, a més, t'obliga a fer-lo funcionar contínuament i per al qual mai en saps prou. Et fan sentir un aprenent fallit d'un sistema burocràtic o autoritari que el que t'està dient és que no hi arribes, que no li estàs donant prou informació, que no ho has fet prou bé. Se sistematitza l'entrega de resultats de tal manera que se sotmeten, es codifiquen i es limiten les maneres com aquestes pràctiques educatives es poden dur a terme.

Pot el mestre o l'educador esquarterar aquesta burocratització?

En part, el llibre és la forma de buscar una altra manera d'educar: no de defensar un passat, perquè això no té cap sentit en el món educatiu, sinó de dir, realment, què ens fa necessaris, o no, als mestres, als educadors, als professors, en aquesta escola d'aprenents que és la vida, i en la qual tots en som, d'aprenents. Jo crec que la presència d'un mestre és una invitació a saber i a no saber i a compartir en funció dels marges i límits de cada temps i la possibilitat d'investigar i experimentar i renovar junts la relació amb el coneixement. Això és el que fa el mestre.

Al final del llibre, defensa una aliança d'aprenents que, plegats, s'atreveixin a viure.

Sí, porto la idea de l'escola d'aprenents cap a la imatge d'una aliança: quina aliança seria possible entre els aprenents? Entenent que els aprenents no són els que tenen en un determinat moment la posició de l'estudiant o de l'alumne, sinó que ho som tots alhora, de forma diversa, perquè no és el mateix aprenent un mestre que un alumne, un adult que una persona menor d'edat, una persona que té uns coneixements ja adquirits que el que els està adquirint. Aquesta diversitat de

“L'aprenentatge és sempre una relació amb l'estranyesa, amb allò que encara no ho és, o amb allò que ja no és el mateix”

posicions no anul·la el fet que, ensenyant, també estem aprenent els uns dels altres i els uns amb els altres i, convivint, estem aprenent els uns dels altres i els uns amb els altres. Això, que és un fet, es pot senzillament organitzar, gestionar i dirigir o es pot convertir en la condició d'una aliança. I aquí ja entrem en un terreny més polític, més ètic: com en fem, d'aquesta aliança, una condició per fer iguals els desiguals? I fer iguals els desiguals vol dir que no cal que estiguem tots en la mateixa franja d'edat per aprendre els uns amb els altres, o que tinguem la mateixa condició social o que estiguem en el mateix moment de la vida, sinó que, precisament perquè estem en posicions diverses, l'aprenentatge es converteix en una aliança possible que fa iguals i propers als estranys. L'aprenentatge és sempre una relació amb l'estranyesa, amb allò que encara no és, o amb allò que ja no és el mateix. I l'aliança, per mi, és com ens aliem des d'aquí, sense estar constantment diferenciant-nos o diversificant-nos.

Parla, en concret, d'una trobada que es basa en l'estima mútua.

L'aliança dels aprenents és aquella que fa del fet de trobar-nos la condició per a la construcció d'un medi de vida, d'un entorn, d'una composició. És a dir, sempre ens trobem amb d'altres, però les maneres de trobar-nos poden ser sistematitzades, segregades, organitzades per segments socials o per *targets* de públic i de mercat, o poden ser un estranyament, un situar-se entre estranys, junts. Per mi l'aliança dels aprenents és això: situar-nos

entre estranys, junts, per tant, fer d'aquesta trobada la condició, no per a un reconeixement, sinó per a un estranyament; no per a una identificació, sinó per a un desplaçament; i compondre, des d'aquí, una força col·lectiva i fer dels aprenents, no només instruments els uns dels altres, sinó realment un subjecte polític col·lectiu, que es basa en aquesta capacitat i aquest desig que tenim d'aprendre junts.

Només aprenent a viure junts podem disputar el futur per apropiari-nos del present?

De fet, si no veiem el futur clar, i només el veiem amenaçant, és perquè no tenim eines, o no ens les donen o no ens les deixen compartir, per llegir el present. I quan convido, al final del llibre, a tornar a aprendre a llegir com ho havíem fet sempre, que ha sigut una pràctica emancipadora bàsica de l'educació i de la pedagogia revolucionària, és perquè crec que l'alfabetització, avui, no és aprendre a llegir les lletres, on tots ja hi arribem, sinó poder llegir junts el nostre present. Aquesta lectura que genera sentit, context, composició, trobada, és la que obre futurs. I no com fan tots aquests imaginaris totalment dislocats, i que s'expressen, per exemple, en aquesta passió que tenim ara per les utopies i les distopies. Les utopies i les distopies s'escriuen o s'imaginen quan no hi ha relació entre el present i el futur. És llavors que s'escriu des d'aquesta desconexió. Es tracta de reconnectar, i reconnectar és llegir, i llegir és precisament donar sentit a allò que sembla que no té gens, i que és, avui dia, el nostre present.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Presoners del relat

Cent dies després de les eleccions i de manera agònica, finalment es conformarà un govern independentista a Catalunya. Amb tota l'escenificació prèvia de desencontres i amb l'abisme sempre com a horitzó possible, el compte de pèrdues i guanys que han fet els dos partits en joc els ha portat a un acord al qual no semblen donar gaire recorregut cap dels signants. Hem assistit a una batalla política i sobretot mediàtica per intentar endossar els costos del fracàs a l'altre, però l'empat en els possibles efectes nocius així com un accentuat sentit d'ocupació del poder ha donat lloc a un acord amb el qual no creu ningú. Només es guanya temps i comença el compte enrere. Hi ha en competència no només estratègies confrontades, sinó fòbies i desqualificacions ben greixades i alimentades durant els darrers temps. Entre l'anunci de l'acord i el ple d'investidura ja s'estan donant episodis d'hostilitat. El text signat té l'ambigüitat suficient per ser interpretat a conveniència de cadascú i poder ser utilitzat a gust com a arma llancívola. Resultava força evident que s'acabaria per fer un pacte temporal, que s'imposaria una treva, que no un armistici. ERC ha estat presonera del temor ben arrelat a ser titllats de traïdors en un relat independentista que domina clarament el món de Puigdemont. També el no fer fàstics a l'oportunitat d'ocupar la presidència de la Generalitat, esperant un efecte balsàmic i gairebé prodigiós d'aquesta institució. L'experiència de l'anterior president, els hauria d'haver fet evident que els miracles en política són més aviat escassos. Per aconseguir-ho, han hagut de suportar menysteniments i humiliacions repetides del soci contrincant, interessat a fer-los arribar a port minoritzats en la seva autoritat. La renúncia a formar part del govern

d'Elsa Artadi no es pot entendre sinó en aquesta clau.

No es pot negar que JuntsxCat ha jugat bé les seves cartes. Cosa especialment rellevant si atenem al fet que, a dins, hi conviuen almenys tres ànimes i no pas amb gaire harmonia ni amb objectius coincidents. La pulsó pujolista de poder, però, es manté intacta i han sabut utilitzar els temors i complexos del contrincant. Com al film de Nicholas Ray, *Rebel sense causa*, han fet l'estoic paper de James Dean/Jim Stark aguantant la cursa cap a l'abisme fins que el competidor ha frenat tot abandonant el

L'independentisme continua tocant una música que no es correspon a una realitat circumdant que requereix d'altres partitures i, probablement, de nous intèrprets

discurs de govern alternatiu o en solitari que no tenia cap credibilitat, ni tan sols possibilitat de fer-lo possible. No està gens malament que havent aconseguit només el 20% dels vots i la tercera plaça a les eleccions, els de JuntsxCat es disposin a gestionar el 70% del pressupost de la Generalitat i disfrutin l'aparador de la presidència del Parlament. També resulta paradoxal que amb un Parlament en què més del 70% dels diputats es diuen d'esquerra, les decisions clau les prengui a partir d'ara la dreta. El preu pagat per ERC per una

presidència del govern notablement devaluada encara augmenta si tenim en compte que ha quedat aquest partit totalment presoner d'una estratègia que no és la seva, o almenys no és la que afirmaven tenir. Les ocasions perquè el *processisme* els passi factura seran moltes. La situació conflictiva i l'estabilitat apimparada de la majoria de govern espanyola tampoc els ajudarà gaire.

Tot i l'excepcionalitat dels temps que vivim, la política catalana sembla còmodament instal·lada a continuar practicant un espectacle formal molt vistós i distret però absolutament irrellevant respecte al benestar i les perspectives de futur dels seus ciutadans. Se'ls continua sense donar les males notícies en relació amb unes expectatives i promeses creades pel Procés, durant anys, que disten molt de poder ser assolides en un termini històric raonable. Però es manté el discurs i continua la representació. L'independentisme, com l'orquestra del *Titanic*, continua tocant una música que no es correspon a una realitat circumdant que requereix d'altres partitures i, probablement, de nous intèrprets. La dissonància cognitiva s'ha instal·lat en la societat i la política catalana: disharmonia en el sistema d'idees, creences i emocions que genera una disparitat entre el que es pensa i es veu amb la manera com s'actua. Tard o d'hora algú haurà de dir la veritat, tractar la societat catalana com a adulta, reconèixer que "s'anava de farol" i que allò que s'havia promès no és gaire més que una quimera, alguna cosa que, en tot cas, no pot anar més enllà d'un sentiment que resulta difícilment materialitzable. Seria un primer pas per recuperar el sentit de la realitat i, de passada, afrontar tot allò que no hem encarat a la darrera dècada. No fer-ho comportarà instal·lar-nos, gairebé definitivament, en l'esquizofrènia.

Juan Juncosa

A poc a poc

Tinc tres frases ara convertides en mantra. A poc a poc. Pas a pas. Sense pressa però sense pausa. Per aquells que no ho sapiguen he sortit fa uns dies de l'hospital. Vaig passar la Covid-19 d'una forma més violenta de l'habitual. Fins al punt de passar per l'UCI. La vida sempre et dona sorpreses. Unes vegades agradables, unes altres no tant. Si alguna cosa ha fet aquesta pandèmia és recordar-nos que la vida no està ni estarà sota el nostre control. Evidentment

hem de viure i dirigir les nostres vides en una direcció. A la qual amb sort ens acostumem a apropar. Però coses com quan ens va enxampar el confinament, que ens va obligar a aturar-nos a tots. O aquestes xifres que ens semblen tan llunyanes a les notícies sobre persones ingressades o morts. De sobte prenen una altra dimensió quan és a un mateix a qui li succeeix.

No explicaré totes les complicacions que he viscut. Però sí que vull agra-

ir tots els missatges rebuts de suport. Una malaltia com aquesta, en la qual has d'estar aïllat, i a més, només passant per l'UCI fa que notis la solitud del món. Tots aquests missatges de suport i d'afecte igual que una atenció excel·lent per part del personal sanitari han fet que la vida no semblés tan solitària. Ara em queden uns mesos de recuperació al davant. I com deia a l'inici. A poc a poc. Pas a pas. Sense pressa però sense pausa.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Dolors Altarriba

Indiferència?
Ni una

277 pàgines on s'explica la història d'una noia de vint-i-tants anys, rossa, acomodada, molt guapa, llicenciada en Història de l'Art, que viu a Nova York, a l'Upper East Side. Hi té un pis de propietat gràcies a l'herència dels seus pares, que han mort joves un darrere l'altra. O sigui, podia tenir una vida solucionada ja que quan comença

fora de l'apartament és quan va al funeral de la seva amiga Reva, una amiga, l'única que té, però que ella sovint no considera com a tal i voldria treure's de sobre. Caldrà esperar al final del llibre i en una sola pàgina per veure què passa.

Aprofitant que aquest darrer 2020 hi ha hagut la pandèmia que ha portat a molta gent a haver-se de quedar tancada a casa i per tant a fer un confinament amb el qual no comptava, s'ha explicat el llibre i l'autora, Ottessa Moshfegh, com una avançada a aquest temps, preveient un confinament. Però no ens equivoquem, no vindria a ser el mateix. El confinament volgut de la protagonista sumat a una quantitat ingent de drogues oficials no té res a veure amb la necessitat de quedar-se a casa per no tenir contacte amb ningú per una pandèmia. En el cas del llibre de Moshfegh, tant la protagonista com la seva amiga acumulen una sèrie de clixés propis del país: ella pateix manca d'estimació per part dels seus pares i l'amiga vol convertir el somni de ser com la protagonista en realitat.

És un llibre absolutament diferent a d'altres. És capaç de reflexionar sobre el sentit de la vida, l'apatia i l'amistat d'una forma crua, irònica i a vegades amb frases molt punyents que van més enllà de la pura descripció. És també un llibre un pèl trist, ja que si bé és cert que fa una crítica de la manera de viure que té tothom, com amoltonats, no sembla que fer un any de repòs i relaxació d'aquest tipus acabi millorant la felicitat de la protagonista. És clar que potser aquest no és el motiu, el de ser feliç. I aquest és el canvi de xip que ha de fer el lector. No hi busquem una solució al *problema* de la protagonista perquè és evident que no n'hi ha. De fet, la seva psiquiatra, la que li recepta de tot, sembla treta d'un còmic perquè ni l'escolta ni la vol escoltar. Una bona experiència com a lector però que no deixa indiferent.

el llibre encara està treballant en una galeria d'art on se suposa que hauria de ser feliç. Però com que està sobrepassada per la realitat –aquesta que mana els cànons de tenir tot el que té i ser feliç– decideix tancar-se un any dins el seu apartament mirant pel·lícules i prenent una pila de psicofàrmacs per tal de dormir, dormir i dormir. Així i amb l'única visita pràcticament de la seva amiga Reva i en només una ocasió del seu xicot o amant de sempre, que, de fet, està casat i a qui recorda de temps anteriors, va explicant en primera persona el que fa. També s'entreveu tot el que no recorda, perquè tal com va de dopada li passa sovint que es desperta sense recordar què ha fet abans. L'única vegada que està més a

EL MEU ANY DE REPÒS
I RELAXACIÓ

Autora: Ottessa Moshfegh
Traductora: Alba Dedeu
Editorial: Angle Editorial
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020
Nombre de pàgines: 277

Teresa Costa-Gramunt

El museu
d'Iván
Tsvietáiev

El professor universitari Iván Tsvietáiev, tot i ser el fundador del museu de belles arts de Moscou, en aquell moment batejat amb el nom del tsar Alexandre III i en aquests moments Museu Puixkin, aquí ens és més conegut per ser el pare de Marina Tsvietáieva (1892-1941), una de les més grans poetes que va donar Rússia abans de la revolució. Sabem detalls d'aquesta trista, desgraciada epopeia viscuda per Marina Tsvietáieva a través dels *Diarios de la Revolución* (Acantilado, 2015), així com ara podem conèixer els detalls de la fundació del Museu Puixkin, l'obra de la vida del seu pare, a través del relat també autobiogràfic *Mi padre y su museo* (Acantilado, 2021).

Marina Tsvietáieva va escriure aquest relat durant el seu exili a França i el va publicar en rus l'any 1933 en diferents revistes culturals de París. Tres anys més tard, i amb el propòsit d'acostar-se als lectors francesos, va reescriure en francès aquests records d'infantesa formats per cinc capítols escrits amb el seu llenguatge narratiu inimitable a través del qual evoca la figura del seu pare i els tràfecs de la creació del museu que, segons narra la filla Mari-

na, era el somni del seu pare pràcticament des que va néixer, i tradueixo les seves paraules: "El somni d'un museu d'escultura va néixer, ho puc dir sense temença, el mateix dia que el meu pare. L'any del naixement del meu pare: 1846".

El propòsit ferm de crear un museu d'escultura, però, devia néixer en aquell "poble perdut de Talitsy, del districte de Sui, on ell, a la llum d'uns encenalls encesos, estudiava llatí i grec", com escriu la poeta en el seu relat. "Veure'l amb els meus propis ulls!" i que més tard potser altres estudiants com ell el poguessin veure.

El dia que es va inaugurar el Museu Alexandre III (després Puixkin), l'esposa i les filles d'Iván Tsvietáiev anaven vestides de blanc, potser amb la idea de no desentonar amb els marbres i la "visió blanca de l'escala". La narrativa de Marina Tsvietáieva sempre és molt visual, també en l'últim capítol quan explica que la corona de lloer (portat de Roma!) que li va regalar una admiradora d'aquella tasca gegantina el dia de la inauguració, és la mateixa corona que les filles van posar damunt del taüt del seu pare, mort el 30 d'agost de 1913, un any i tres mesos després de la inauguració del museu.

MI PADRE Y SU MUSEO

Autora: Marina Tsvietáieva
Editorial: Acantilado
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021
Nombre de pàgines: 81

NOVETATS EDITORIALS

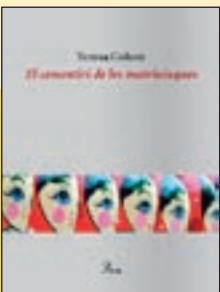
'Archie, el noi que parlava amb elefants'
Lluís Prats / Columna

Aquesta novel·la, la guanyadora del Premi Carlemany de Foment de la Lectura de 2020, té com a protagonista l'Archie, un noi anglès que veu néixer un elefant a Kènia, on viu amb els seus pares, l'any 1947. Ni el pas del temps ni els canvis de continent no trenquen aquesta relació especial de l'home amb la natura, que al cap dels anys podrà restablir.

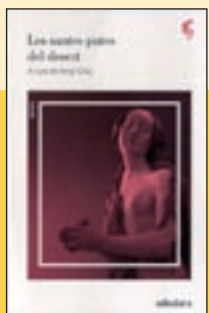
'L'última coloma'
Men Marías
Univers

Univers tira endavant una col·lecció de novel·la negra en què ara acaba d'incloure la traducció de la darrera novel·la de la malaguenya Men Marías. L'escenari és la base naval americana de Rota, a Cadis, on apareix el cos d'una noia assassinada i amb dues ales cosides a l'esquena. La sergent i exboxejadora Patria Santiago es posa a investigar-ho.

'El cementiri de les matroixques'
Teresa Colom / Ed. Proa

La poesia de l'escriptora andorrana Teresa Colom, autora també de novel·les, produeix un gran impacte en el lector pel caràcter íntim i narratiu dels seus poemes, per la combinació del realisme quotidià amb la fuga fantàstica, i per la delicadesa amb què aborda qüestions punyents, com ara la família, la mort i la bogeria.

'Les santes putes del desert' Sergi Grau (curador) / Ed. Adesiara

Santa Maria d'Egipte, santa Maria de Síria, santa Tais i santa Pelàgia, que van viure entre els segles IV i V de la nostra era, tenien una característica comuna: van exercir el sexe desenfrenat abans d'entregar-se a una vida d'eremites al desert. Sergi Grau tradueix del grec la vida d'aquestes dones singulars i les reuneix en un llibre únic.

'L'onada'
Todd Strasser
Blackie Books

1969. En un institut de Califòrnia, un professor porta a terme un experiment que anomena *l'onada* per mostrar als seus alumnes com el totalitarisme es pot obrir camí fàcilment... però l'experiment es descontrola. Un *best-seller* arreu del món, que ha donat lloc a una pel·lícula i una sèrie d'èxit, i que ara s'ha traduït novament al català.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

El Museu Episcopal

“ El Museu Arqueològic Artístic Episcopal de Vic és un cas allisonador de la força de voluntat d'aquest país. Fou fundat l'any 1889 pel bisbe Morgades. Té, doncs, el museu, gairebé tres quarts de segle d'existència. En aquest espai d'anys s'ha convertit en un dels primers museus d'arqueologia i d'art cristià d'Europa i en la més excelsa i apreciada joia de la ciutat de Vic. A Catalunya, després del Museu de Barcelona, el de Vic el segueix i en alguns aspectes el supera. El seu creixement ha estat ràpid; el nombre de peces, considerable; la qualitat d'alguna té una apreciació universal. Dispers abans en unes sales sobre el claustre de la catedral i en el segon pis del Palau Episcopal, avui està instal·lat en un edifici situat a l'esquerra de la catedral, mirant cap a la porta del temple. Aquest museu és proporcional, admirablement distribuït d'acord amb les idees més recents de la tècnica museística. És un veritable encant de museu. Estic segur que el creador del museu antic, l'inoblidable mossèn Gudiol, hauria considerat amb ulls entenedrils la formació de l'actual. Aquest museu, amb la seva personalitat, completa admirablement el de Barcelona. Hi ha alguns artistes que es troben més ben representats en el de Barcelona; per al contacte amb altres serà indispensable (per exemple, en el cas impressionant de Ramón de Mur) recórrer al de Vic.

Sobre la nostra pintura gòtica es tenien a principis de segle idees i notícies poc precises. Després del llibre que el senyor Gudiol i Cunill ha dedicat a aquest capítol de la nostra pintura, tot ho veiem més clar, sistematitzat i concís. Vic o la voluntat. Vic o la tenacitat. Si totes les nostres ciutats haguessin mantingut la voluntat, la tenacitat que Vic ha desenrotllat al llarg de l'últim mig segle, el país tindria un aspecte molt diferent. Ha estat un esforç limitat en l'espai, un esforç local, tot evitant la dispersió i la vaguetat. I, de la cosa local, n'ha sorgit la universalitat de Vic. ”

Josep Pla

AUTOR
Josep Pla
(1897-1981)
OBRA
'Tres guies'
Ed. Destino, 1976
INDRET
Museu Episcopal
MUNICIPI
Vic
COMARCA
Osona

El Museu Episcopal va ser inaugurat l'any 1891 pel bisbe Josep Morgades, que llavors presidia la Societat Arqueològica de Vic. Els seus successius conservadors, en especial mossèn Josep Gudiol i mossèn Eduard Junyent, van enriquir-ne el fons, amb una excepcional col·lecció d'art romànic i gòtic només comparable a la del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Ara fa 19 anys que es va inaugurar la seva nova seu, un edifici projectat pels arquitectes Federico Correa i Alfons Milà. Ara que hem passat el Dia Internacional dels Museus, recordem un text de Josep Pla que valora la importància d'aquest museu en l'època que va visitar Vic i el veié en l'antic edifici.

ALBERT LLUMÓS

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

173

Diferents maneres de negar (III)

A part de la negació per mostrar desacord o desaprovació, de la negació absoluta, amb *no ... gens*, i del reforç de la negació, amb *no ... pas*, que hem vist aquestes dues últimes setmanes, hi ha també la negació parcial, que té el sentit de 'poc' o 'una mica'. En aquest cas, usem tant *no ... gaire* ("No tinc gaire fred", que vol dir 'tinc poc fred' o 'tinc una mica de fred') com *no ... massa* (fórmula acceptada fa poc; "No li fa massa vergonya parlar en públic"). No s'ha d'utilitzar **no ... molt*, que és un calc del castellà. Als Pirineus de Lleida se sent a dir *gaire*, que no és una forma normativa, però sí genuïna d'aquella zona, i que existeix també en aragonès i en occità gascó.

El *no*, a més, sol acompanyar altres paraules

que també tenen un sentit negatiu, com són: *ningú* ("No hi havia ningú al carrer"), *res* ("No he trobat res que m'agradi"), *mai* ("No ha anat mai als Estats Units"), *cap* ("No hi havia cap altre vol"), *ni un(a)* ("Aquest any no s'ha fet ni una cirera"), *enlloc* ("No l'he vist enlloc, el meu DNI"), *ni ... ni...* ("No hi ha ni quetxup ni mostassa"), *tampoc* ("Jo no li diria tampoc"). Quan les paraules *ningú*, *res*, *mai*, *cap*, *ni un(a)*, *enlloc*, *tampoc*, algun dels grups començats amb un *ni* o alguna de les expressions *mai de la vida*, *en ma/ta/sa vida*, són en frases negatives i van davant del verb, és optatiu afegir-hi l'adverbi *no* per reforçar la negació: "Cap dels seus treballadors (no) va entendre la consigna".

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS

The British Imperial System

You may know that people in the UK ask for a *pint* of beer in the pub, but are you familiar with other imperial measurements used around the world today? As part of the process of *metrication* in the United Kingdom, the *Weights and Measures Act of 1985* defined the imperial units as their metric equivalents. While it is illegal to sell products using imperial measurements (except of course milk, beer and cider), shops routinely display prices in both imperial and metric units. Apart from pints, the imperial measurements still commonly used in the UK nowadays refer to *distance*, *volume* and *weight*.

Incidentally, the imperial system has been around for centuries, and pre-dates the British Empire. For example, the word *mile* comes from the Roman measure *mille passus*, meaning "a thousand paces". And to make things even more interesting, there are differences between some British and US imperial units!

Can you match the following British imperial units to their metric equivalents?

	Imperial unit
1	a pound
2	an inch
3	a pint
4	a foot
5	a mile
6	a stone
7	a yard
8	an ounce
9	a gallon

CATALÀ

El Sistema Imperial d'Unitats

Segurament sabeu que a la Gran Bretanya al pub, la gent demana una *pinta* de cervesa. Però esteu familiaritzats amb altres unitats de mesura de l'Imperi Britànic, utilitzades arreu del món avui dia? Com a part del procés de metrificació a la Gran Bretanya, la llei de pesos i mesures de 1985 definia el sistema imperial d'unitats com els seus equivalents mètrics. Mentre que és il·legal vendre productes utilitzant el sistema imperial d'unitats (excepte la llet, la cervesa i la sidra), les botigues habitualment posen els preus en els dos sistemes, l'imperial i el mètric. A banda de *pintes*, les mesures imperials que avui dia encara s'utilitzen normalment a la Gran Bretanya fan referència a la distància, el volum i el pes.

Per cert, el sistema imperial de mesures ha existit durant segles i és anterior a l'Imperi Britànic. Per exemple, la paraula *milla* ve de la mesura romana *mille passus*, que vol dir mil passes. I per fer-ho tot encara més interessant, hi ha diferències entre les unitats del sistema britànic i el dels Estats Units!

Relacioneu les unitats del sistema de mesura britànic amb les seves equivalents del sistema mètric.

	Mètric equivalent
a	4.546 litres
b	568.26 cúbic centímetres
c	6.35 quilograms
d	0.454 quilograms
e	28.4 grams
f	1.6 quilòmetres
g	0.91 metres
h	30.48 centímetres
i	2.54 centímetres

Les solucions de la setmana anterior:

Answers Activity A: ■ 1. settle down ■ 2. turn it down ■ 3. calm down ■ 4. get down to ■ 5. get her down ■ 6. looks down on
Answers Activity B: ■ 1. relax – calm down ■ 2. feel superior to – look down on ■ 3. refuse, say no – turn down ■ 4. stay in one place – settle down ■ 5. make (someone) feel depressed – get (someone) down ■ 6. start, concentrate on – get down to

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

NÚRIA FELIU
'Núria Feliu amb Tete Montoliu'
 Edigsa, 1965

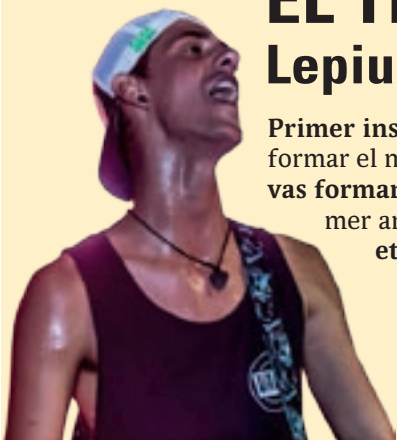

A principis d'aquest any Núria Feliu va tenir un ictus cerebral del qual de moment continua recuperant-se. Tant de bo al setembre, quan farà 80 anys, ja torni a tenir l'energia i la vitalitat de sempre i la puguem felicitar com el que és: una de les grans patums de la música nacional. La imatge que molta gent té de Feliu va associada a la tieta de Catalunya però el cert és que caldria deixar els prejudicis de banda i valorar la gran tasca d'una pubilla que en una època molt fosca va fer una feina gegantina per treure de l'ostracisme la cultura i la llengua catalanes i portar-les a la primera divisió de les cultures i les llengües mundials. I si això volia dir *inventar-se* el jazz en català, doncs ho feia. I en aquest sentit un dels treballs imprescindibles de la cantant de Sants és *Núria Feliu amb Tete Montoliu*, un discàs amb 10 peces

(cinc d'instrumentals i cinc amb lletres adaptades al català per l'incombustible Jaume Picas) gravat amb un equip de primeríssima divisió on, al costat del piano de Tete Montoliu, hi havia Eric Peter (contrabaix), Billie Brooks (bateria) i Booker Ervin (saxo). Ni el Barça sortia al camp –o a l'escenari– amb alineacions com aquestes. Gràcies a aquest treball, a més, Tete Montoliu va contactar amb artistes de la Nova Cançó i va gravar després amb cantautors de l'època com Joan Manuel Serrat.

EL TEST

Lepiu Serra

Primer instrument que vas tocar? El baix elèctric. Tenia 12 anys i volia formar el meu primer grup amb amics de l'institut. **Primer grup del qual vas formar part.** Kalibre 77. Fèiem versions de punk-rock estatal. El primer amb temes propis va ser Al Fondo a la Deretxa. **Primer disc que et vas comprar?** *Bocas*, de La Polla. **Quants discos tens?** Més de 300. **Salva'n tres.** *For Blood and Empire*, d'Anti-Flag; *Impuesto Revolucionario*, d'Eskorbuto, i *California*, de Blink-182. **Grups o músics de capçalera.** MxPx, Blink-182 i Puk*2. **Un concert (com a públic) per recordar.** Blink-182 a l'O2 Arena de Dublín durant la gira de retorn de la banda, l'estiu de 2010. Mai he sentit una atmosfera tan vibrant com la d'aquell dia.

NOTES

Antònia Font tornarà als escenaris l'any 2022

Antònia Font farà un *Sopa de Cabra* i tornarà als escenaris l'any 2022 al festival Primavera Sound de Barcelona. La banda fundada a l'illa de Mallorca l'any 1997 va aturar la seva activitat ara fa vuit anys i des de llavors només havien ressuscitat una vegada per participar en un concert a favor de la llibertat d'expressió el 2018 a Palma. El seu líder, Joan Miquel Oliver, estava –i està encara– centrat en el seu projecte en solitari però últimament la brama del possible retorn d'un dels principals grups del pop català ja era un secret a veus. Un secret que finalment va deixar de ser-ho aquest dimecres, quan el vocalista de la banda, Pau Debon, va confirmar el retorn d'Antònia Font en un vídeo publicat a les xarxes on reconeixia que "sempre ens han arribat comentaris d'us enyorem, ens recordem de vosaltres i volem que torneu..."

de molta gent, fins i tot de generacions que no ens han vist mai en directe. I això és una cosa que sempre hem valorat molt i hem tingut molt present". El retorn de la banda coincidirà amb els 20 anys de la publicació d'*Alegria* (Discmedi, 2002), el disc que els va catapultar a la fama. Més endavant van venir *Taxi* (2004), *Batiscafo Katiuskas* (2006), *Lamparetos* (2011) o *Vostè és aquí* (2012), la darrera referència discogràfica d'una de les formacions més originals que ha tingut mai l'univers del pop nostrat. Tant de bo el retorn no sigui només a l'escenari sinó que Antònia Font faci un bon *Sopa de Cabra* i gravi també nou material. Això, però, de moment, és una incògnita.

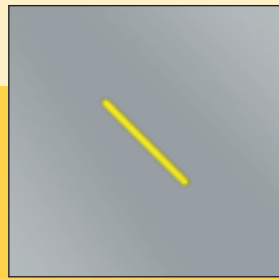
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

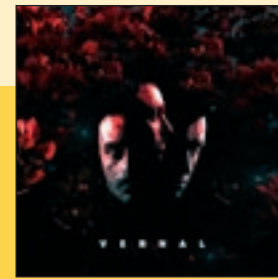
THE SEY SISTERS
'We Got Your Back'

Canvi de rumb en el tercer disc de les osonenques Sey Sisters. Si en els dos primers partien del gospel, en la tercera entrega obren el ventall buscant noves sonoritats que les aproximem al soul però també al pop o el funk. En algunes peces, a més, hi ha percussions i bases que fan que la potència sonora del trio es vegi encara més reforçada. El seu missatge antiracista i feminista, però, continua reafirmant-se en tots els talls d'un àlbum, que també té un cert regust ghanès. Les tietes de les tres germanes, per exemple, canten a *Auntie's Reunion*. Genial.

JOAN COLOMO
'Disc trist'

Es titula *Disc trist* però hi ha moments alegres. És un àlbum de contrastos. Tot plegat es fa seu el *Tot anirà bé* i de cop passa al pessimisme extrem amb frases com "jo només vull marxar si és que puc parar de vomitar". Això ho canta en falset a *Món paral·lel*, una espècie de cançó de bressol passada pel sedàs d'un Colomo que es consolida com una de les veus més sòlides i lúcides del panorama nacional. I sí, quan acabes d'escoltar els 11 talls del disc et quedes amb un regust entre dolç i amarg però el dit, instintivament, torna de nou cap al *play*. Colomo crea addicció.

VERNAL
'Vernal'

Arriba l'àlbum de debut dels lleidatans Vernal, una jove formació que pel que fa a gènere es mou entre el pop electrònic i el rock melòdic. El disc inclou 11 cançons que toquen temàtiques tan diferents com la pèrdua d'una persona estimada (*Massa tard*), l'enamorament adolescent i innocent (*Papallones*), el desig sexual (*Canibal*) o la presa de consciència de la fragilitat on surfejem dia rere dia (*Alè Pristi*). Tot i la seva joventut, Vernal no són uns nousvinguts a l'escena nacional. Fins fa poc es deien Spring Riot i cantaven en anglès.

TECNOLOGIA

AMIC

Llegir en una pantalla és més lent que sobre el paper

Hi ha hàbits que ens enriqueixen culturalment i com a persones. A molts de nosaltres, per exemple, ens agrada llegir, i també és veritat que molts, normalment, preferim els llibres a les plataformes digitals. Però tot seguit trobaràs una raó més perquè puguis donar-li preferència al paper abans que a qualsevol de les plataformes digitals, i és la velocitat de lectura.

La velocitat de la lectura es calcula pel nombre de paraules llegides per minut. Aquesta velocitat es determina per una sèrie de factors, que inclouen el nivell d'experiència de la persona que llegeix i la seva capacitat de concentració, així com la dificultat del text que s'estigui llegint.

Però l'any 2010 la consultora Nielsen Group va descobrir encara un tercer factor, un que no té a veure amb el lector, ni amb el material que llegeix. Aquest va més amb el dispositiu o objecte on estan escrites les paraules.

L'aparició de les computadores, tauletes i telèfons

intel·ligents va arribar per donar-li un toc de velocitat a molts aspectes de les nostres vides, però no així a l'hora de llegir. En aquest punt, curiosament, va ocórrer el contrari.

El científic Jakob Nielsen va realitzar un estudi en el qual va com-

provar que les persones llegeixen un 10% més lent si ho fan en una pantalla, en comparació a un full de paper.

Els dispositius també tenen un impacte negatiu sobre els nostres ulls, ja que parpellegem menys quan els usem. Mentre que en la nostra vida quotidiana solem fer-ho unes vint vegades per minut, enfront de la pantalla ho fem una mitjana de set vegades per minut.

Aquesta és la raó per la qual se'ns fan més lentes les hores d'estudi en la computadora i per la qual acabem amb els ulls tan ressecs quan finalitzem. No hi ha res com llegir un llibre físic i anar al teu ritme. Encara que no importa quina sigui la variant que triïs, el veritablement important és que llegim.

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

Retorn al videoclub

Fa molts anys, quan sortia de la feina, tenia el costum de visitar cada divendres a les 10 del vespre, el Video Club Star, del barri de la carretera de Barcelona de Ripoll. En realitat pràcticament ningú el coneixia per aquest nom, sinó per l'Anguesan, que era com es deia la botiga de mobles amb què compartia espai a la plaça Vila de Prada. Aparcava a fora i m'estava mitja hora triant quina pel·lícula m'enduria a casa, llegint els arguments, valorant per les portades quina opció era segur que no em decebria. De vegades em debatia entre títols de sèrie Z com *Despedazator* o bé clàssics de l'altura d'*Irma la dulce*. Fins i tot quan hi havia pocs clients m'atansava la secció de les porno per interessar-me per les novetats d'un gènere sempre en evolució. Però el millor eren les converses que esdevenien un cop feta la tria, en el que m'agrada pensar que era un particular Cafè Gijón a la ripollesa, amb tertúlies que sovint es perllongaven fins superada la mitjanit, amb la família que regentava el negoci i també amb alguns clients habituals.

Però els videoclubs van anar tancant, arrossegats per les noves tendències de l'entreteniment, i durant una dècada llarga vam quedar orfes d'una oferta cultural que he trobat moltíssim a faltar. I

obligant alhora bona part de la població a optar per la pirateria, en absència d'opcions més bones de tenir accés al bon cinema. De fet, l'aparició de la millor plataforma cinematogràfica amb diferència del panorama actual, va esdevenir el 2006 encara que li

costés anys fer-se un forat en l'imaginari col·lectiu. Actualment i gràcies en part als confinaments, Filmin s'ha convertit en un immens videoclub a l'abast del comandament a distància. Prement botonets tens accés a deu milers de títols –alguns d'ells en versió catalana o subtitulats a la nostra llengua– no només de novetats cinematogràfiques, sinó també de curtmetratges, sèries, documentals i una base de cinema clàssic, sèrie B, *westerns*, eròtiques, dramas, pel·lícules de festival, dibuixos animats... Vaja, que feia temps que necessitava que m'omplissin amb una proposta com aquesta, que a més et permet crear una llista de pel·lícules per veure, i que ara mateix ja la tinc a punt de petar. I no, no tinc accions de Filmin, ni m'han fitxat per promocionar-los, però d'alguna manera els he d'agrair bona part dels meus últims orgasmes. Llàstima que quan trio una pel·lícula no hi hagi l'opció de fer-la petar amb el dependent de la plataforma i altres clients. Seria l'arrodoniment del cercle.

Diumenge, 17 de gener de 2021

Filmin entra a un pis de la plaça Sant Eudald de Ripoll

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

BROTS MIG VERDS

Amb la primavera arriben els brots verds. La Comissió Europea va presentar la setmana passada les seves previsions econòmiques de primavera i el que es dibuixa és un panorama relativament més optimista que el de l'hivern, només fa uns mesos. Els auguris que arriben de Brussel·les apunten a un creixement del 5,6% del producte interior brut (PIB) de l'Estat espanyol per a aquest any –tres dècimes més que el que es preveia a l'hivern– i del 6,8% per a l'any que ve, gairebé un punt i mig que la projecció hivernal. Després d'haver estat campió en la caiguda econòmica de la pandèmia, ara l'Estat espanyol serà el campió de la recuperació. La caiguda del 10,8% en PIB de l'any passat quedaria superada, si les previsions es compleixen, el 2022.

Sigui com sigui, serien els creixements més notables de tota la Unió Europea, i la recuperació del PIB pre-pandèmic, que a l'hivern es preveia per a 2023, arribaria abans, el 2022. Però, com que, com se sol dir, l'alegria dura poc a casa dels pobres, les previsions europees posen una alerta en l'evolució de l'atur, el maldecap constant de l'economia espanyola –i, tot sigui dit, de la catalana–. El creixement econòmic que s'augura no es traduiria en una reducció dràstica de la desocupació. Més aviat al contrari, perquè per a aquest any les projeccions indiquen encara un creixement de la desocupació fins al 15,7%, dues dècimes més que al 2020, i que no seria abans de 2022 quan emprendria un poc espectacular camí de baixada per situar-se en el 14,4%.

Això és el que indiquen les previsions que no sempre l'encerten, per no dir que el més normal és que siguin massa optimistes. L'habitual Diana Esade, que cada any analitza fins a quin punt l'han encertada la gran quantitat d'organismes i consultores que fan projeccions econòmiques, torna a mostrar que entre allò que els analistes pressuposen i la realitat hi ha, si no un abisme, almenys sí una esquerda ben visible. Com que seria injust comparar les previsions fetes abans de la pandèmia, aquesta vegada la Diana es fixa en el que van preveure una vintena d'entitats públiques i privades i el que es pot constatar, un any més, és

que els encerts venen més de les segones que de les primeres. L'any passat l'únic encert va ser de l'Institut d'Estudis Econòmics –amb vinculacions amb la patronal CEOE.

Per calibrar la credibilitat que es pot donar a la previsió que ara ha fet la Comissió Europea, la Diana Esade mostra que l'any passat aquesta institució es va desviar un punt i mig en la previsió respecte a la caiguda real de l'economia de l'Estat. Es va quedar curta quan va presagiar que aquesta caiguda es limitaria al 9,4%. Clar que encara era més optimista el govern espanyol, que ho havia fixat en el 9,2%.

L'informe de la Comissió Europea de la setmana passada sí que dona alguna pista sobre les tendències. I aquestes són més positives que les de l'hivern perquè llavors encara era una incògnita com avançaria la campanya de vacunacions, que té una incidència en sectors tan claus –encara– en l'economia espanyola com la restauració, l'hostaleria i el turisme. Si aquesta relació directa entre vacunació i turisme es confirma, hi ha més opcions que el creixement sigui ràpid. Però com que no tot depèn del turisme, encara hi ha altres condicionants que determinaran si la recuperació és a prop o és lluny, com l'accés als fons europeus.

MATTANAN KANCHANAPRAT

Aquests fons europeus arriben amb certes condicions, el compliment de les quals, com ja s'ha pogut veure en les mesures que han transcendit del document que ha presentat l'Estat espanyol a Brussel·les –el pla de recuperació, transformació i resiliència–, no estarà exempt de polèmiques. El comptes públics actuals estan actualment *dopats* perquè la Unió Europea ha relaxat les habituals regles sobre dèficit i deute (per fer memòria, la situació ideal seria que no es gastés l'equivalent a un 3% més del PIB respecte del que s'ingressa i que el deute no superés el 60%). Haver relaxat aquests límits ha suposat que els estats, no només l'espanyol, hagin pogut superar els llindars de despesa. Era una necessitat en una situació pandèmica que exigia grans esforços en matèria sanitària i també en ajuts per a empreses i treballadors.

L'estadi ideal semblaria ser aquest, sense límit de dèficit per atendre totes les necessitats. Però passa que quan s'ingressa menys que el que es gasta, la diferència s'ha de cobrir amb més deute. I, per norma general, aquest deute s'ha de pagar. Anar-lo incrementant il·limitadament comportaria hipotecar les generacions futures. La Unió Europea posa ara unes condicions abans que les posin els creditors. Vol estar convençuda que, o bé amb més ingressos o bé amb menys despeses, els desequilibris pressupostaris no es dispararan.

És en aquest context que prenen molta transcendència les paraules del governador del Banc d'Espanya, Pablo Hernández de Cos, en la presentació de l'informe de la institució corresponent a 2020, quan exigeix consens polític per afrontar les reformes que s'hauran d'afrontar. Ja no només són reformes econòmiques (n'hi ha de pendents i, algunes de molt espineses, com les referides al mercat laboral o a les pensions), sinó de caràcter productiu, amb la irrupció imparable de la tecnologia i la necessària cura ambiental.

No és que hagi descobert l'Oceà Índic, però en temps de confrontació permanent i maniqueïsmes en els quals els dolents sempre són els altres, demanar l'entesa s'està convertint en un acte revolucionari.

INDICADORS

Menys acomiadaments

La xifra d'afectats per un expedient de regulació d'ocupació (ERO) a Catalunya va caure fins a les 506 persones davant els 1.232 comptabilitats al març, segons dades de l'Observatori del Treball i Model Productiu. Aquesta xifra suposa baixar per sota el miler de treballadors afectats, circumstància que no es produïa des de l'octubre de l'any passat, quan se'n van registrar 554.

Augment exportador

Catalunya va exportar productes per 19.183 milions d'euros durant el primer trimestre, el 10,2% més respecte al mateix període de l'exercici anterior. Bona part de la millora es deu al comportament de les vendes exteriors de març, aturades l'any passat per la declaració de l'estat d'alarma. Al març, les exportacions catalanes es van disparar el 36,1%, segons dades del Ministeri d'Indústria.

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà (sodecaminar@gmail.com)

Catedràtics de la vida

No és pas la vida més simple del que ens hem volgut fer creure? No és pas que a simple vista sembla més feliç un pastor amb cent ovelles que un gran empresari amb les butxaques ben plenes? Tinc la certesa que deixar tot el que fem, siguin obligacions, objectius, voluntats, compromisos, ens fa por i fins i tot ens costa imaginar-ho. Com per exemple, els pagesos que van viure la revolució verda no s'esperaven poder augmentar les seves produccions de cereals amb menys esforç. Avui, gràcies a aquest canvis cap a un punt de destrucció agrària que ens està deixant els camps erms, hem

descobert que la producció d'un pagès, integrat a la natura, és la que feien els seus rebesavis. La de guardar la palla per fer el jaç als animals o deixar-la directament al camp perquè les bèsties se'n puguin alimentar i altres éssers que hi habiten en treguin algun profit. Sempre que retornes la meitat del que t'ofereix la terra, n'obtens guanys incomptables i ofereixes harmonia en el medi, tot i la teva intervenció més o menys agressiva i coherent en tot el que t'envolta.

Tot això ja ho saben, ja ens ho demostren, ja ho viuen de forma natural perquè són així, aquelles persones que viuen del que la terra els ofereix, es mouen amb el que les cames poden aguantar, guarden el que els cap al sarró. Són anomenats els *catedràtics de la naturalesa*. Perquè ho saben tot, del seu món, com gaudir sense fer-ne cap malbaratament ni perjudici per altres éssers que hi viuen. Sí, els podem veure de moltes maneres, però podem assegurar que han entès perfectament quina és la seva funció a la terra i només això és el que els interessa aprendre i ensenyar. N'he coneguts alguns, tots amb les seves característiques i alhora tots amb trets comuns, com la seva simple relació amb la vida, el goig i la pau que transmeten en la seva manera de fer. N'he trobat a la ciutat, enmig d'una ebullició d'individus, i a dalt d'una muntanya recollint quatre herbes per compartir una infusió. Avui diuen que s'extingixen perquè no hi ha alumnes que vulguin aprendre. Potser és cert, però demà n'apareixeran altres perquè sempre tindrem la necessitat d'observar què és això de gaudir simplement de la vida.

Si no n'heu conegut cap, us recomano un documental: *Honeyland* ('La terra de la mel'), on coneixereu a una catedràtica de la mel i la integració al món que l'envolta. Com restaura l'equilibri natural salvant les abelles d'un desequilibri social. El relat i les imatges t'absorbeixen en un món llunyà que alhora és proper de desig. La humilitat que transmet la Hatidze Muratova, la seva manera de viure i el seu principi moral de quedar-se la meitat de la mel per deixar-los l'altra meitat a les abelles que n'és el seu aliment. Com també l'acceptació d'allò que s'esdevé i la seva resiliència és d'un gran aprenentatge.

L'HORÒSCOP

Roser Bona

Del 13-04-2021 al 19-04-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Mart a Cranc et fa posar la vista enrere i et sents una mica nostàlgic. Cerques algun vell amic per la xarxa. Assumptes de parella demanen una solució i caldrà enfrontar-ho.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

El Sol per Casa II inclina a haver d'ocupar-se de fer números i posar l'economia al dia. També és bon període per millorar la dieta i perdre algun quilo si ho necessites.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Felicitats, el Sol entra al teu signe i comença el període anual en què renoves energies. Augmenten els contactes i les comunicacions. Pots viure alguna curiosa sincronia.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

L'aspecte de Mart a Cranc amb Neptú propicia accions mogudes per la intuïció. Fes cas al teu instint en assumptes materials, com inversions o nous projectes professionals.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

La teva salut demana que hi posis atenció. Sobre-tot que milloris els horaris de son i t'organitzis l'alimentació. El Sol per la Casa XI, activa el sector de l'amistat.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

La quadratura Mercuri/Neptú inclina a no veure clar quin és el camí que has de seguir en el sector professional. Dies de trobades romàntiques i creativitat literària.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Amb el Sol transitant per Casa IX augmenta el moviment i els viatges de plaer. Si hi havia problemes amb la família política, es recupera el diàleg per arreglar les coses.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Amb el trànsit de Plutó retrògrad, mires el passat amb deteniment per comprendre el present. Una exparella et busca, però tu ja has passat pàgina i tens altres objectius.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

El Sol per casa VII activa els assumptes de parella que estiguin pendents de conversa. Entren noves persones a la teva vida que poden portar interessants sorpreses.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

El terreny laboral et demana més implicació, però també t'ofereix més èxits i alguna compensació econòmica. Una persona del teu interès es mostra una mica bel·ligerant.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Més activitats compartides amb els fills. Dies de bones lectures i profundes reflexions. Estàs més inquiet mentalment, amb força curiositat i et planeges tornar a estudiar.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Possibles tensions a casa amb els teus, potser hi ha coses a aclarir. Augmenta l'activitat física, posa ordre al teu voltant i veuràs com tot comença a fluir millor.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

'Borrar el historial'

De Benoît Delépine i Gustave Kervern.

Del *cameo* que fa un client suïcida de Michael Houellebecq es pot desprendre que la pel·lícula juga amb la seriosa idea del suïcidi, però no és la filosofia, sinó que a la parella de directors, Benoît Delépine i Gustave Kervern, els feia gràcia el gag, com tants altres, alguns (molts) de bons, que hi ha al film. La pel·lícula més taquillera de la pandèmia a França, (500.000 visionats) està feta per dues persones que es van trobar treballant per la televisió, connectant amb el públic més subversiu i que adora aquest reguitzell d'absurds gags que formen els diàlegs segons els temes a tractar. La música de Daniel Johnston, mort després del rodatge, fa que les cançons siguin cadascuna com un petit homenatge.

Os de plata a Berlín, Cèsars i Sevilla, pregunten el tocar de peus a terra i lluitar contra el consumisme i la contaminació tecnològica. Tan dura és la crítica a les multinacionals que els advocats els varen prohibir, no sols citar la marca, sinó fins i tot la població on tenien les indústries i les seus. El fet de l'excessiu consum de les xarxes fa que ja depenguem d'elles per quasi tot, és com la nostra segona ànima quant als sentiments. Així, el tres personatges principals pertanyen a la gran massa de víctimes vulnerables, com l'usuari que s'ena-

mora de la veu d'una telefonista del les illes Maurici, l'altre perd la feina per mirar tantes sèries i l'últim que *lliga* per no haver de fer-se el lliit. Addicció, alienació social, sense marxa enrere, *mobildependents*.

El director deia que de petit somiava que queia al buit i ara que perd el mòbil. Blanche Gardin, Corinne Masiero i Denis Podalydes són els tres principals protagonistes. Entre rialles i melancònies, es pot veure com que l'estructura de la pel·lícula quedi més com una d'esquetxos sense una continuïtat lògica. Una sàtira anarquista que fa estimar els seus personatges, que pateixen *ciberbullyng*, falses contrasenyes, *on lines* diversos i estafes de tota mena de les operadores de telefonia.

El trist de tot això és que no és un paròdia, sinó la crua realitat. La delirant idea de tres veïns d'un suburbi de classe mitjana, de cases unifamiliars, decorades amb mobles del Leroy Merlin proper, que es veuen superats, humiliats, objecte de les riotes de les xarxes, decideixen contractar un pirata informàtic (Denis O'Hare), amb qui declarar la guerra a les gegants multinacionals. Comencen perdent, però potser troben un antídoto contra la invasió cibèrnetica: la lectura, sobretot dels clàssics.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

L'orquestra de Cambra de Granollers acosta Xostakóvitx

'Simfonia de cambra'. Orquestra de Cambra de Granollers, Teresa Sirvent (actriu) i Jordi Masó (piano). Teatre Auditori de Granollers. Diumenge, 23 de maig. 19.00h.

La formació granollerina narra en aquest concert la història vital del compositor rus Xostakóvitx, d'una forma teatralitzada amb la interpretació d'un text a càrrec de l'actriu Teresa Sirvent i amb l'acompanyament del pianista Jordi Masó.

El musical 'Pegados' a Seva

'Pegados'. de El Terrat.

Sala Polivalent de Seva. Dissabte, 22 de maig, 19.30h.

El Terrat produeix aquesta comèdia musical sobre un noi i una noia que coincideixen en una discoteca i consumeixen l'acte sexual en un lavabo, però acaben a urgències d'un hospital perquè per una estranya raó els seus cossos queden enganxats.

Reobre la Jazz Cava de Vic

Concert de Joan Miquel Oliver.

Jazz Cava de Vic. Dissabte 22 de maig, 18.30h.

La Jazz Cava de Vic recupera aquest cap de setmana la seva programació, aturada per culpa de la pandèmia, i ho fa amb un plat fort, ja que dissabte rep la visita de Joan Miquel Oliver, acompanyat del vigatà Xarli Oliver a la bateria.

CINECLUB

CINECLUB VIC
25 de maig, 20
L'Atlàntida
VO subtítulada

'Res pública'

Espanya, 2010. Dir.: José María Nunes. Un home explica el seu suïcidi, llargament meditat, com a manifestació de protesta contra l'època en què li ha tocat viure. Intenta fer una apologia d'aquella llibertat que no ha aconseguit, tot i la seva permanent rebel·lia. És feliç quan sap que aconseguirà el final desitjat. Fins l'últim moment, però, conservarà la ironia i un subtil sentit de l'humor.

AC GRANOLLERS
21 i 23 de maig, 19h
22 de maig, 18h
Cinema Edison

'El olvido que seremos'

Colòmbia, 2020. Dir.: Fernando Trueba. Héctor Abad Gómez és un carismàtic líder social i home de família, un destacat metge i activista pels drets humans al Medellín polaritzat i violent dels anys 70. A casa seva es respirava la vitalitat i la creativitat característiques d'una educació fonamentada en la tolerància i l'amor, però la violència ambiental del país condicionava la vida i tot el seu entorn.

CINE CLUB ARIC
21 de maig, 19.30h
Cinema Comtal
Ripoll

'Mamá María'

França, 2020. Dir.: Jean-Paul Salomé. Ser traductora especialitzada en escoltes telefòniques per a la brigada d'estupefaents de París és un treball precari i mal pagat per a Patience Portefeux. Un dia vol fer un favor al problemàtic fill d'una dona i acaba involucrada en un tripijoc de drogues fallit, que la deixa amb un munt de cànnabis en la seva possessió i, sense deixar la feina, es converteix en camell.

CINEMES

AQUELLOS QUE DESEAN MI MUERTE

EUA 2021. Dir. Taylor Sheridan. Amb Angelina Jolie. *Thriller*. Un adolescent testimoni d'un assassinat és perseguit per dos assassins bessons per les terres salvatges de Montana. Encara que té una experta de la supervivència per evitar que els sequaços l'agafin, un incendi ràpid amenaça de robar la vida de tots els implicats.

EJÉRCITO DE LOS MUERTOS

EUA 2021. Dir. Zack Snyder. Amb Dave Bautista i Ella Purnell. *Acció*. Un grup de mercenaris decideix dur a terme el més gran atacament que mai s'hagi realitzat a la ciutat de Las Vegas just després que es produeixi una epidèmia de morts vivents. Per això hauran d'endinsar-se en una zona de quarantena, amb els riscos que això comporta.

EL OLVIDO QUE SEREMOS

Colòmbia 2020. Dir. Fernando Trueba. Amb Javier Cámara i Aída Morales. *Drama*. Narra de manera íntima la vida d'un home bo, el metge Héctor Abad Gómez, carismàtic líder social i home de família, un destacat metge i activista pels drets humans al Medellín polaritzat i violent dels anys 70. La

història relata la vida del doctor, pare de família preocupat tant pels seus fills com pels nens de classes menys afavorides. A casa seva es respirava la vitalitat i la creativitat característiques d'una educació fonamentada en la tolerància i l'amor, però la tragèdia apuntava.

EL VIAJE DE CHIHIRO

Japó 2001. Dir. Hayao Miyazaki. *Animació*. Chihiro és una nena de 10 anys que viatja amb cotxe amb els seus pares. Després de travessar un túnel, arriben a un món fantàstic, en el qual no hi ha lloc per als éssers humans, només per als déus de primera i segona classe. Quan descobreix que els seus pares han estat convertits en porcs, Chihiro se sent molt sola i espantada. 20è aniversari del seu estrena als cinemes.

FIRST COW

EUA 2019. Dir. Kelly Reichardt. Amb John

Magaro i Orion Lee. *Drama*. Narra la història d'un cuiner contractat per una expedició de caçadors de pells, a l'estat d'Oregon, en la dècada de 1820. També la d'un misteriós immigrant xinès que fuig d'uns homes que el persegueixen, i de la creixent amistat entre tots dos en un territori hostil.

MÍA Y MOI

Espanya 2021. Dir. Borja de la Vega. Amb Bruna Cusí i Ricardo Gómez. *Drama*. Després de perdre la seva mare, Mía i Moi es refugien en una atrotinada casa familiar, en el camp, enmig del no-res. Amb ells, Biel, la parella de Moi. Junts tots tres, miren de descansar i sanar les ferides. Sobretot en el cas de Moi, que es recupera d'una forta crisi nerviosa. Són dies de recuperar records familiars, alguns de dolorosos, de retrobar-se, de viure sense pressa. L'arribada de Mikel, la parella de Mía, alterarà la convivència i pertorbarà de diferent manera cadascun dels habitants de la casa. La tensió va creixent fins que esclata en un acte de conseqüències irreversibles.

POLIAMOR PARA PRINCIPIANTES

Espanya 2021. Dir. Fernando Colomo. Amb Karra Elejalde i Toni Acosta. Satur i Tina són un matrimoni en el qual ella aporta els diners i ell s'ocupa de la casa i el nen. El problema és que el nen, Manu, té ja 28 anys i és un mediocre *youtuber*. Satur convertirà al seu fill en "El ranger de l'amor", un reeixit *youtuber* emmascarat defensor de l'amor romàntic que s'enamora perdudament d'Amanda. El que Manu no sap és que Amanda és poliàmorosa i té relacions amb Marta i Esteban, una acomodada parella de metges amb dos fills, i també amb Claudia, una noia trans que treballa en el món de la moda, i amb Alex, monitor de paracaigudisme i model.

RONDINAIRE: EL CONTE D'UN BRUIXOT

Mèxic 2020. Dir. Andrés Couturier. *Animació*. Passar les vacances d'estiu en l'increïble parc d'atraccions de l'àvia Mary

ha estat una experiència molt emocionant per a un nen modest com Terry. Amb l'ajuda de la seva excessivament entusiasta imaginació, Terry podria somiar amb visitar terres encantades inventades, personatges psicodèlics, arbres errants, globus parlants, orquídiades murmuradores i dracs maldestres... Però ara la seva àvia se n'ha anat i el parc està a punt de tancar per sempre. Quan Terry, aferrat als records del passat, es troba desesperadament infeliç, una petita cosa anomenada destí intervé...

SPIRAL: SAW

EUA 2021. Dir. Darren Lynn Bousman. Amb Chris Rock, Max Minghella i Samuel L. Jackson. *Terror*. Treballant a l'ombra d'un policia veterà, l'intrèpid detectiu Ezekiel Zeke Banks i el seu company novençà prenen les regnes d'una recerca relacionada amb una sèrie d'assassinats que alberguen uns certs paral·lelismes amb el sagnant passat de la ciutat. A mesura que aprofundeix en el misteri, Zeke descobreix que ell mateix s'ha convertit en l'epicentre del macabre joc de l'assassí.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Una veterinària en la Borgoña	21.00	18.00 i 21.00	18.00 i 21.00	-
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	La vampira de Barcelona	-	19.00	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Mamá María	19.30 (VOSE)	-	-	-
	Upss 2. I ara on és en Noé?	-	18.00	17.00	-
	El olvido que seremos	-	20.30	19.30	20.30
VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
L'Atlàntida	Res pública (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	Dilluns	De dimarts a dijous
Sucre	Barbie y Chelsea: el cumpleaños perdido	-	11.40 (dg.) i 15.45	17.10	-
	Tiburón blanco	20.25	13.25 i 20.45	20.25	20.25
	Poliamor para principiantes	18.15 i 20.10	11.45 (dg.), 16.20, 18.15 i 20.10	16.20, 18.15 i 20.10	18.15 i 20.10
	Spiral: saw	18.35 i 20.20	11.25 (ds.), 11.50 (dg.), 15.50, 17.35, 19.20 i 21.05	16.50, 18.35 i 20.20	18.35 i 20.20
	Ejército de los muertos	19.35	19.20	19.00	19.35
	Este cuerpo me sienta de muerte	20.25	16.10 i 18.15	16.10 i 20.25	17.50
	El olvido que seremos	17.55	15.45 i 20.10	17.55	19.45
	Capità Dent de Sabre i el diamant màgic	-	11.35 (dg.) i 15.10	-	-

First cow	18.05	18.05 i 20.20	18.05	-
Aquellos que desean mi muerte	18.10	16.05	16.05	18.00
Godzilla vs Kong	18.15	11.35 (dg.) i 18.35	18.15	18.15
Los hijos del sol	-	18.45	16.00	-
Nomadland	20.05	20.05	20.05	20.05
Nadie	20.20	17.00	18.25 i 20.20	18.10
Rondinarie, el conte d'un bruixot	-	11.30 (dg.), 11.35 (ds.), 13.30 (dg.), 15.20 i 16.45	16.25	-
Chaos walking	18.00	11.40 (dg.) i 18.00	18.00	18.00
First cow (VOSE)	-	-	-	19.55
Raya y el último dragón (3D)	17.25	11.20 (dg.), 13.10 (ds.) i 17.10	16.45	17.25
Otra ronda	20.10	20.40	20.10	19.55

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	Yalda, la noche del perdón	20.00	20.00	19.00	-
	El agente topo	-	-	-	20.00

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Rondinaire, el conte d'un bruixot	-	15.30	16.00	16.00
	Mía y Moi	18.00	17.15	20.15	20.15
	El olvido que seremos	20.00	20.45	17.45	17.45
	Honeyland	-	19.15	-	-

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
Edison	El olvido que seremos	19.00	18.00	19.00	-
	Festival Docs Barcelona (4 curts)	18.00	-	-	-

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Poliamor para principiantes	16.15, 18.15 i 20.15
	Todas la lunas	16.00
	Chaos walking (Atmos)	18.00
	El olvido que seremos	20.00 / 18.00
	Guardianes de la noche: tren infinito	16.15
	Nadie (Atmos)	18.30 i 20.20
	Spiral: saw	16.30, 18.30 i 20.30 / 19.30
	Este cuerpo me sienta de muerte	16.00 / 18.15 i 20.15
	Nomadland	20.30
	Upss 2 ¿Y ahora dónde está Noé?	16.00
	Aquellos que desean mi muerte	17.45
	Ejército de los muertos	19.40
	Barbie y chelsea: el cumpleaños perdido	16.15
	Tom y Jerry	17.3
	Mía y Moi	16.30 / 20.00
	Los Croods 2: una nueva era	18.30
	Mortal Kombat	20.30
	Detectiu Conan: la bala escarlata	15.50
	El viaje de Chihiro	18.00
	El viaje de Chihiro (VOSE)	20.30
	Una joven prometedora	16.10
	Tiburón blanco	16.00 i 18.00
	Earwig y la bruja	16.15
	Godzilla vs Kong	18.00 i 20.15
	First cow	16.00, 18.15 i 20.30

SANT CELONI		Divendres i dimecres	Dissabte i diumenge
Ocine	Felix y el tesoro de Morgäa	18.00	17.15
	Nadie	20.00	21.00
	Aquellos que desean mi muerte	18.15	16.15
	Poliamor para principiantes	20.15	18.15 i 20.15
	El viaje de Chihiro	17.45	17.45
	El viaje de Chihiro (VOSE)	20.15	20.15
	Spiral: saw	18.00 i 20.00	16.00, 18.00 i 20.00
	Godzilla vs Kong	18.30	16.30
	Chaos walking	21.00	21.00
	Barbie y Chelsea: el cumpleaños perdido	-	16.00
	Tom y Jerry	-	19.00
	Los Croods 2: una nueva era	-	15.45
	Nomadland	-	18.45

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. Transmissions que impliquen mestres, consellers i departaments / 2. Accident contra la teràpia. Adhesió per conveniència. Zero elevat al cub / 3. El sorprenent retomb que pot provocar una trombosi. El més ferm del mapa català / 4. Un pessic de romaní. Eliminació de residus sòlids en forma líquida. Als límits de l'admissió / 5. Soldats turcs capaços de capgirar la nissaga. Disc en mal estat?, no, un de Dejà que no ha callat / 6. Principis, però per al veí de vegades. L'estany de Vulpellac / 7. Aquí hi ha gat escapçat. Articulations de genollons. La meitat d'un / 8. Fem quatre puntades als micos rebregats. El més mogut és a l'aurora / 9. Protegit com si fos una sabata. Comencen a cercar el rec que ve de l'altra banda / 10. Teixit sense haver de demanar silenci. Per uns agosarada, per altres maleducada / 11. No puníem bé i quedava sense càstig. S'hi escolen les aigües fins que s'acaben els materials / 12. L'altra meitat. Trobis a faltar algú semblant a en Boris. El rei de la baralla / 13. Com que no rega bé li surt amarg. És cosa de l'anca, quan es posa nerviosa.

VERTICALS: 1. Número especial per la paga de Nadal. Dissolvent com de vinagre i quinina / 2. No hem perdut el nord, només l'últim tros. Parim, felinament, una estranya mongeta. L'únic que comparteixen gat i gos / 3. Aturats bocabadats contemplant el cel. I cap a ells els sorolls de picarol / 4. Doble peça al teler. No calma la gana però si més no fa companyia. Neu remenada / 5. Un qualsevol dels nubes, que són africans. Collega de lluita, per mi ets com el mecanisme per tancar la porta / 6. Parcel·la ideal per començar la casa per la teulada. Surten disparats amunt per esclatar / 7. Avís de carai. Deixar la closca al zero. Per ser ric només n'hi falten cent / 8. Parada i fonda en una road movie. Rifa amb vel·leitats nacionals / 9. Veus?, la segona peça. Converses amb el xerraire d'abans. Clissat?, doncs a sentència / 10. Sant patró de la Trasmediterrànea. Gos amb D.O. centreuropea. Acaba amb mi / 11. A Girona en fan salsa per la pasta. En Pere Boter el tenia preparat pels nens grimpaies / 12. No poso, que menjo. Tot i que venia de cuir, ara la fem de mecanismes mentals.

SUDOKUS

AMIC

Dificultat: mitjana

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

								9
4		3		6	8	5	2	
2		5	3		4		7	
		2						5
					7	4		
7								8
	2	4				9	8	
8	6				3		4	2
3		9	8			7		

Dificultat: difícil

					4	6		
			3	6			2	
		3	8	7				9
	3	8			6		5	2
	7					9	3	
4		5			2		7	
3						2		5
8		6			5		9	
7						4		

SOLUCIONS

3	1	9	8	4	2	7	6	5
8	6	7	5	9	3	1	4	2
5	2	4	1	7	6	9	8	3
7	4	1	6	5	9	2	3	8
6	5	8	2	3	7	4	1	9
9	3	2	4	8	1	6	5	7
2	9	5	3	1	4	8	7	6
4	7	3	9	6	8	5	2	1
1	8	6	7	2	5	3	9	4

Dificultat: mitjana

7	5	1	2	9	3	4	6	8
8	2	6	4	1	5	3	9	7
3	4	9	6	8	7	2	1	5
4	1	5	9	3	2	8	7	6
6	7	2	1	5	8	9	3	4
9	3	8	7	4	6	1	5	2
2	6	3	8	7	1	5	4	9
5	8	4	3	6	9	7	2	1
1	9	7	5	2	4	6	8	3

Dificultat: difícil

1	E	N	S	E	N	A	M	E	N	T	S	
2	X	O	C	U	N	I	O					
3	T	R	O	M	B	E	T	R	E	M	P	
4	A	R	D	I	A	R	E	A				
5	A	G	A	S	R	A	L	L	A	T		
6	A	B	E	C	E	S	L	L	A	C		
7	A	T	R	O	T	U	L	E	S			
8	C	O	S	I	M	R	O	S	A	R	I	
9	E	N	C	A	P	S	A	T	C	E	R	
10	T	E	I	A	T	R	E	V	I	D	A	
11	I	M	P	U	N	E	R	I	S	A	L	S
12	N	E	N	Y	O	R	I	S				
13	A	G	R	E	C	I	A	T	I	C	A	